

Devrimci İşçi Partisinin ve 4. Enternasyonalin inşası için

işçi cephesi

Yeni Dönem sayı: 12

Ocak 2005

<http://www.geocities.com/iscicephesi>

sömürü gerçek, vaadler sahte

sınıfının gücüne güven

Gündem ve Politika

syf. 3-4/16-17

AB'nin yalanlarına değil, sınıfının gücüne inan
Cezaevleri burjuva düzenin aynası
Ukrayna gerçeği

Şiddet

syf. 2

Oyuncu olmak mı, seyirci kalmak mı?
Toplum nereye gidiyor?

Lenin

syf. 18-20

İşçi sınıfının mücadelesine adanmış bir ömür

Emek Hareketi

syf. 5-10

Sağlık hizmetleri paralı hale geliyor
SSK ilaç fabrikası satılmak isteniyor
Hükümet sefalet ücretini açıkladı
İşsizlik ve hayat pahalılığı artıyor
Emek hareketinden

Fabrikalardan

syf. 11-15

Colin's işçileri ve fabrikalardan

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

Futbol - Şiddet

Oyuncu Olmak mı, Seyirci Kalmak mı?

21 Kasım 2004'de 16 yaşındaki Cihat Aktaş İnönü Stadyumu'nun kapalı tribününde bir Beşiktaş taraftarınca öldürüldü. Olay, büyük yankı uyandırdı. Herkes yazdı, çizdi. Suçlunun adı "futbol terörü"ydü. Neydi bu futbol terörü? Nereden gelmişti kapalıya? Nasıl girmiş, kim almıştı içeriye?

Bugünkü biçimiyle oynanan futbolun anavatanı Çin'dir diyebiliriz, çünkü Çinlilerin "ts'u kü" adlı oyunu günümüz futboluna şaşırtıcı derecede benzerlikler göstermektedir. Futbolu dünyaya yayan, Türkiye'de de ilk futbol kulübünü kuranlar İngilizlerdir. Basit ve masrafsız bir oyun olan futbol, çok çabuk benimsendi ve aynı hızla pek çok taraftar ve oyuncu kazandı. Mahallelerde, boş arsalarda, her türlü zeminde rahatça oynandı. Çocukların ve işçilerin tek eğlencesi oldu. İngiltere'de üniversite ve kolejlerde oynanırken, artık Latin Amerika'nın yoksul mahallelerinde insanların dünyasına girivermiştir. Buenos Aires sahalarında futbol kendine yeni bir tarz buluyor ve Brezilya topraklarına mal oluyordu. Demiryolu atölyelerinde, limanlardaki tersanelerde organize edilmiş ilk halk kulüpleri de ortaya çıktı.

Futbol, kapitalizmin gelişimiyle ortaya çıkmıştır. (İngilizlerin futbolu dünyaya yayması bir tesadüf değildir!) Kapitalist sistemde üreten, çalışan, emek verenler proleterlerdir. Futbol, özünde işbölümü, dayanışma, hedefe ulaşma, coşku ve tutkuyu barındırır. Takım oyunudur, kolektivizme dayanır; ama futbolun dünyada yayılması, işçi sınıfını baskı ve kontrol altına almak için yapılmış bir tuzaktır.

Futbol, günümüzde kapitalist eğlence endüstrisinin merkezindedir. Hatta kendisi bir endüstri haline gelmiştir. Emperyalist tekellerin ve mafyanın hegemonyası altındaki kulüplerin çağdaş futbol oynamaktan çok uzakta olduklarını, taraftarların ve futbolcuların sırtından paralarına para kattıklarını hatırlatmaya gerek yok. Sistemin kokuşmuşluğu sanata ve bilime de en az futbola bulaştığı kadar bulaşmıştır.

Medyanın rolünü unutmamak gerekir. Kitle iletişim araçları, kitleleri, futbol maçları aracılığı ile de etkilemeyi başarır. Spor yazarları köşelerinden taraftarları birbirine düşürür, takıma, oyunculara etmediği lafı bırakmaz. Taraftarları kıskırtır, tribünlerde koltuklar havalarda uçmakta, oyun alanı savaş alanına dönmektedir. Şiddet hala en gözde haberdır.

Yeşil sahalardaki şiddetin sorumlusu futbol mudur gerçekten? Ken Loach'un son filmi *Afili Delikanlı*'nın kahramanı henüz onyedindedir; ama onsekize girdiği sabah bir cinayet işler... Şiddetin ortaya çıkışıyla, sömürünün ortaya çıkışı aynı tarihlere rastlar. Sömürü ve aşağılanmaya uğramak, içinde öfke ve patlamalara neden olan, bunu kendi sınıfından, yanbaşındakine yansıtan ve bu sayede kontrol altında tutulan insan, kendine yapılan haksızlıkları bilmek ve sorumlularından hesap sormak zorundadır.

Ezgi Tan

Kadın - Şiddet

Toplum Nereye Gidiyor?

İşsizlik ve yoksulluğun artmasıyla birlikte toplumda tahrifatlar oluyor. Cinayet, hırsızlık, taciz vb. suçlar işleniyor. Böylesi olayları eskiden medya aracılığıyla duyuyor, öğreniyorduk. Bu olaylar artık çok yakınımızda. Her gün, her yerde yaşanıyor. Toplum bu haliyle barbarlığa doğru mu gidiyor?

Yaşanan bu olumsuzluklardan en çok kadınlar etkileniyor. Yılbaşı gecesi binlerce insanın içinde turist kadınlara onlarca erkek tacizde bulundu.

Son olarak da çalıştığı hastaneye ulaşmaya çalışan bir hemşireye, otobüsten indikten sonra bıçak zoruyla Okmeydanı parkında tecavüz edilmeye çalışıldı.

Hemşire yarım saat süren mücadelesiyle birçok yerinden yaralanma pahasına ancak tecavüzden kurtulabildi. Günümüzde bunlara benzer bir çok olay yaşanıyor.

Bu olaylar artık çok uzağımızda değil. Her an, her yerde bizler de bu olayları yaşayabiliriz. Kapitalist sistem devam ettiği sürece bu olaylar artarak ve vahşice devam edecektir. Bunları söylemek için alim olmaya gerek yok. Her insan görüyor ve yaşıyor. Bu olayları izlerken kahrediyoruz, kızıyoruz ama bunlarla kalıyoruz. Bu olayların yaşanmaması için barbar kapitalist sistemin tüm kurumlarıyla yıkılması gerekiyor. (05.01.2005)

Nergis Çayır

AB'nin Yalanlarına Değil, Sınıfının Gücüne Güven

Türkiye işçi sınıfı ve yoksul emekçi kitleler güncel anlamda nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya? Giderek yoğunlaşan saldırılar karşısında işçi sınıfını yarın neler bekliyor? Bu sorulara bütünlüklü cevaplar verebilmek gerekiyor. Çünkü işçi sınıfının bugünkü mücadele hattını örebilmek ve sınıf mücadelesinin acil ve temel gereklilikleri doğrultusunda mücadeleyi örgütleyebilmek için bu sorulara verilecek cevaplar hayati öneme sahip.

“Demokratik gericilik” ve emperyalist saldırganlık

Kuşkusuz işçi sınıfına yönelik saldırıların “güler yüzlü!” yeni adresi AB. Yeni-liberal saldırganlığın emperyalist odaklarından biri olan AB'nin, işçi sınıfına bir kurtuluş reçetesi olarak sunulması söz konusu. Devrimci sosyalist bir alternatif yokluğunda bu reçetenin belirli bir karşılık bulduyuysa bir gerçeklik. ABD emperyalizminin Bush yönetimindeki askeri istila yöneliminin aksine AB'li hemcinsleri, işçi sınıfına ve dünyanın emekçi yoksul halklarına “havuç” vermeyi bugünlerde daha uygun buluyor. AB emperyalizminin “demokratik gericilik” olarak adlandırdığımız bu politikası işçi sınıfının ve yoksul emekçi halkların kurban edileceği mezbahadaki bıçakları kendisinin bileylemesi anlamına geliyor. DEHAP Genel Başkanı Tuncer Bakırhan'ın, “17 Aralık barışın tarihi olsun...” açıklaması maalesef bu durumu iyi anlatan örneklerden biri olarak kayıtlara geçmiş durumda. Talabani-Barzani önderliğinin ABD emperyalizminin istilasına endekslenmiş Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti beklentileriyse başka bir örnek olarak anılmaya ihtiyaç duyuyor. ABD emperyalizminin kendi elleriyle yaptığını, AB emperyalizmi kurbanına bizzat kendi elleriyle yaptırıyor. Kuşkusuz bu durum emperyalist istilacının bugün Irak'ta yaptığı gibi seçim şarlatanlıklarını kullanmasını, Allavi gibi işbirlikçi katil kuklalar kullanmasını da engellemiyor. Emperyalizmin akıttığı kanı gözlerden uzak tutmayı “becermesi”, işçi ve emekçilerin kanının akıtılmadığı anlamına gelmiyor. Emperyalist odakların kimi koşullarda, kimi farklı yöntemlere sahip olması emperyalist oldukları gerçeğini değiştiriyor.

Bu koşullarda sağlı-sollu tekmili birden tutacak bir emperyalist kuyruk arayanlara ya da kuyruklarını başkalarına tutturmak sevdasıyla büyük Türkiye hayalinin peşinde olanlara ne demeli? Bizce sadece iki yol var: ya işçi sınıfı ve yoksul emekçi halklardan yanasın ya da öbür taraftan. Renginin, soyunun milliyetçi, islamcı, liberal, ulusalcı, bürokrat, sendikacı olması işçi sınıfının aleyhine doğrudan ve/veya dolaylı şekilde emperyalist-kapitalist sisteme hizmet etme gerçeğini değiştirmez.

AB ekseninde yeniden kümelenen siyaset

6 Ekim İlerleme Raporu ile coşan AB yanlıları, Brüksel'de 17 Aralık Zirvesi'nden çıkan kararla birlikte Türkiye için “kurtuluş” sürecinin başladığını ilan ettiler. AB ile 3 Ekim 2005 tarihinde tam üyelik müzakerelerine başlama kararının alınmış olması ise 17 Aralık'ın en büyük kazanımı olarak sunuldu. Bütün bunlar öncelikle ve özellikle Türkiye burjuvazisinin AKP hükümetiyle yakaladığı görece istikrar ve dönemsel olarak sağlanan yönetsel meşruiyet üzerine kuruldu. AKP'nin önce 3 Kasım 2002 genel seçimlerinden, ardından da 28 Mart 2004 yerel seçimlerinden açık ara önde çıkması Türkiye burjuvazinin emperyalist-kapitalist sistemle tam bütünleşme projesinin gerçekleştirilmesi için gerekli “siyasi istikrarı” büyük oranda sağlamıştı. Peşinden sendikal bürokrasinin emperyalist AB projesiyle bütünleşmesi, ÖDP gibi kimi sol siyasi oluşumların politik projelerini AB'yi pozitif bir gelişme olarak kabul edip yeniden tanımlamaları, DEHAP ve PKK-KADEK dolayımı ile Kürt hareketinin taleplerinin AB projesinin Kopenhag siyasi kriterlerinin bir parçasına indirgenmesi, “İslami hareket'in AKP aracılığıyla sistem içinde yeniden kümelenirilmesi söz konusu oldu. Böylece Türkiye burjuvazisi son 25 yıldır emperyalist-kapitalist sistemle tam bütünleşmesinin önündeki engellere; sol harekete, Kürt hareketine ve İslami harekete büyük ölçüde nüfuz ederek bizzat kendi projesinin destekçisi haline getirip, yedekleyerek aşma başarısını gösterdi.

Sömürü Gerçek, Vaatler Sahte

AB'nin geçici sihri dağılıp sömürünün gerçek, vaatlerinse karşılıksız olduğu ortaya çıktıkça beklenti içindeki emekçi kitleler kandırıldıklarını anlayacak. Ama bugün işsizlik, yoksulluk ve baskı altında yıllar boyu acı çeken kitleler burjuvazinin ve işbirlikçilerinin yalanlarına inanmak konusundaki inançlarını henüz yitirmiş değil. AB'nin, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin değil, burjuvazinin gündemi olduğunu düşünen ve bu nedenle önceliği –aslında her biri AB sömürü projesinin birer yapısal uzantısı olan- yeni iş yasasına, sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesine, özelleştirmelere vb vermek gerektiğini söyleyenler bir bakıma emperyalist-kapitalist saldırının kaynak ve nedenlerine bütünlüklü bakabilmenin olanaklarını reddediyorlar. Kuşkusuz esnekletirmeye, sosyal güvenliğin tasfiye edilmesine, özelleştirmelere, taşeronlaştırmaya, sendikasılaştırmaya karşı her düzeyde mücadele şart ama bugünkü saldırının nereden geldiğini göz ardı etmeksizin. TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı Ömer Sabancı 17 Aralık Zirvesi'ne kadar doğru adımlar attıklarını (siz bu adımları işçi sınıfına saldırılar olarak okuyun) ama 3

Ekim 2005 tam üyelik müzakereleri ve sonrası için adımların (yani saldırıların) daha güçlü olması gerektiğini belirtiyor. Sabancı rehavete kapılmak, yeniden popülist yönelimler içine girmek yok diyor ve ekliyor, “önümüzdeki 10 yılda AB’ye uyum sürecine sahip çıkılması gerekiyor...” Saldırının sahipleri saldırıyı adıyla anıyor, görüp görmemek bize kalmış durumda.

AB: “Kurtuluş” mu, daha fazla sömürü mü?

Emperyalist-kapitalist sisteme karşı olduklarını söyleyenler nedense onun kurumlarından biri olan AB konusunda tereddüde düşüyor. Söz konusu olanın emperyalist-kapitalist bir kurum ve onun projesi olduğunu unutup AB’nin iyilikleri, kötülükleri çetelesi yapmak gibi son derece yanlış bir yol izliyorlar. İMF’ye, DB’ye, NAFTA’ya emperyalist-kapitalist birer kurum/birlik oldukları için karşı çıkarken aynı netliği AB konusunda kaybediyorlar.

Bu bir yanıyla solun -özellikle- 1989 sonrasında sürüklendiği ideolojik-politik karmaşanın ve “küreselleşme” propagandasının yarattığı bir tahribatken diğer yanıyla da emperyalist-kapitalist ideolojinin “başarısı” olarak gerçekleşiyor. Enternasyonalist devrimci önderlik boşluğu tüm ağırlığıyla kendini hissettiriyor. İçinde bulunduğumuz dönem bu yanıyla, sınıf mücadelesi mi, sol liberallik-sivil toplumculuk mu? ekseninde bir savrulmalar ve “arayışlar” dönemidir.

Kimileri emperyalist-kapitalist kurumları karıştırırsa da gerçek sahipleri olan patronlar karıştırmıyor. Müstakil Sanayici ve İşadamları Derneği (MÜSİAD) Başkanı Dr. Ömer Bolat, Türkiye’nin AB ilişkilerini onaylarken hedefi daha da genişletiyor. MÜSİAD başkanı kendi perspektifinden hareketle, “Türkiye yumurtalarının hepsini aynı sepete koymamalı” diyerek “Türkiye’nin Avrasya ülkeleri ile Rusya ile İslam ülkeleri ile stratejik ilişkilerini güçlendirmesi gerektiğini ifade” ediyor.

Bolat’a göre Türkiye “yaşanan krizlerden sonra İMF ile çok ciddi programların yürütmesi” sayesinde “yoğun bakımdan” çıkmayı becermiş. Bolat 2 yıl daha İMF ile devam edilmesinden sonra artık Türkiye’nin kendi politik yoluna devam edebileceğini ekliyor. 2 yıla daha ihtiyaç var çünkü öncelikle İMF’ye olan 20 milyar dolarlık borcun ödenebilirliğinin “sağlanması” gerekiyor. Türkiye’nin halen net borç ödeme aşamasına gelemediğini hatırlatmakta yarar var.

Nitekim Devlet Bakanı Babacan, İMF Türkiye Masası Şefi Rıza Moghadam ile görüşmesi sonrasında orta vadeli yeni bir ekonomik program üzerindeki çalışmaların başlatıldığını ifade ederek, “bu çalışmaların ilk ürünü olan Katılım Öncesi Ekonomik Programı, Avrupa Birliği’ne teslim ettik” açıklamasını yapıyor.

Yeni stand-by anlaşmasının anlamı Türkiye’nin İMF’ye

olan borçlarını hangi takvim içinde, hangi borç yüzdeleriyle, kaç dilimde ödeyeceğini belirlemek üzerine kurulu ve tabi yeni borçların belirlenmesini de içeriyor.

İMF ile AB eşgüdüm içinde çalışıyor ama kimi sol unsurlar kendi inandıklarını doğru sanmakta ısrar etmeye devam ediyor. Bakan Babacan 2004 yılında özelleştirme konusunda önemli adımlar attıklarını ve sürecin “THY’nin halka arzıyla başlatılan hamlenin, önümüzdeki dönemde başta Tüpraş, Telekom ve Tekel olmak üzere özelleştirme programında yer alan tüm kuruluşların süratle ve etkin bir şekilde özelleştirilmesi ile devam edeceğini” söylüyor.

Babacan’dan işçiler için değil ama patronlar için güzel bir de haber var, “2005-2007 döneminde toplam 15 milyar dolar düzeyinde doğrudan yabancı sermayenin Türkiye’ye gelmesini bekliyoruz.” Bunlar AB’nin nimetleri...

Sosyal güvenlik sistemini tek bir çatı altında toplayacaklarını açıklayan Babacan, amaçlarının herkesi kapsayacak genel sağlık sistemi yaratmak olduğunu açıklıyor. Nasıl olacağını ise şöyle özetliyor; “her yıl bütçeden yapılan büyük çaplı transferlerle şu anda GSMH’nin yüzde 4.5’u oranında desteklenmekte olan sosyal güvenlik sistemini yeniden yapılandırarak uzun vadede emeklilik sistemine olan bütçe desteğini GSMH’nin yüzde 1’i seviyelerine düşürülmesini hedefliyoruz.” Bu açıklamanın işçilere değil patronlara yönelik olduğunu söylemeye gerek bile yok.

“Onların Ahlakı, Bizim Ahlakımız!”

Burjuva kurumlarımızdan TOBB’un Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu ise sihirli formülü bulduğunu ilan ediyor: “girişimci orta sınıf”. Hisarcıklıoğlu, “orta sınıf ahlakı” ve “görgüsü”nün henüz tam yerleşmediğini üzülenek söylüyor ama müjdeyi de veriyor, “Ama orta sınıfın güçlenmesi, orta sınıf ahlakını ve sanat zevkini de geliştiriyor. Sanat galerilerinin artışı dikkatinizi çekiyor mu? Tarihi kültür mirasımıza eskisinden daha fazla sahip çıkmıyor muyuz?”

Ve orta sınıf ahlakı, görgüsü ve sanat sevki konusunda Rusya’yı örnek veriyor: “Kredi kartı kullananların sayısı 5 milyondan 25 milyona, cep telefonu sayısı 1.5 milyondan 40 milyona çıkmış.” Tabi kendi ahlakını da eklemeyen edemiyor: “Rusya’ya 8 milyar dolar daha fazla mal ve hizmet satmamız gerekiyor...”

Troçki’yi anarak, “onların ahlakı ve bizim ahlakımız” arasındaki dağlarca farkı bir kez daha belirtmek, işçi sınıfı ve emekçilerin daha yoğun sömürüsü anlamına gelen AB ve benzeri emperyalist-kapitalist projelerden uzak durmak ve işçi sınıfı ve emekçi yoksul kitleler için kurtuluşun ancak sınıf mücadelesinde olduğunu bir kez daha hatırlamak bugün her zamankinden daha büyük bir önem ve anlam taşıyor. AB’nin yalanlarına değil, sınıfının gücüne güven...

Sağlık Hizmetleri Paralı Hale Geliyor

AKP hükümeti sermayenin istediği yeni-liberal reformları (saldırı paketlerini) birer birer meclisten geçiriyor. Bu saldırıların en önemlilerinden biri özelleştirmeler. Hükümet, önce bilinçli olarak, hatta yolsuzluklarla içini boşaltarak, kamu kuruluşlarının zarar ettiğini kamuoyuna duyuruyor. Ardından da satışına zemin hazırlıyor. Örneğin bilinçli olarak üretim yaptırmadığı Sümerbank Bakırköy fabrikasında işçilerin üretmeden para aldığı ve devleti zarar ettirdiği yalanını yaymış ve başta Vatan gazetesi olmak üzere birçok patron gazetesi de bunu haber yapmış, ardından Sümerbank'a dönük yoğun bir saldırı başlamış ve fabrika satılmıştı.

Aynı süreç şimdi SSK için işliyor. Hükümet, önce SSK'nın zarar ettiğini ve çalışanlara iyi hizmet veremediğini öne sürdü. Kitlesele bir muhalefeti engellemek için, özelleştirmeye emekçileri hazırlamaya başladı. Ardından satış hazırlıkları ile ilgili yasal düzenlemeleri yapmaya başladı. IMF ile imzalanan borç anlaşmasının ve AB'den tarih alınmasının ardından da SSK'yı Sağlık Bakanlığı'na devrederek gelecekteki satışına ve sağlık kurumlarının özel sektöre devrine hız verdi.

Aralık 2004'ün son günlerinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, tüm sosyal kuruluşlarını tek bir çatı altında toplamayı hedefleyen Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) kanun taslağı ile sağlık sigortası taslağını kamuoyuna açıkladı. **Bu taslak Meclisten geçerse, sağlık hizmetlerine yüzde 50 oranında katılmak zorunlu hale gelecek.** Yani, maaşlarımızdan prim kestikleri yetmezmiş gibi, bir de tedavi masraflarının yarısını ödemek zorunda kalacağız. Bu kanun neler getirecek:

“Sigortalı TC vatandaşlarına yönelik sağlık harcamaları “sağlık yardımları” olarak adlandırılacak.” Bu maddede devlet, çalışanlardan kestiği primleri unutup, bu hastanelerin ve kurumların çalışanların primleri ile, vergileri ile kurulduğunu unutup ve sanki emekçilere sadaka verir gibi “sağlık yardımı” adını veriyor. **“Doğal afetler ve savaş halinde, sağlık yardımları kurallarında**

herhangi bir değişiklik yapılmayacak.” Yani, bir doğal felaket durumunda tedavi olmak için bile devlete yüzde 50 oranında para ödemek zorunda kalacağız.

“Ağız ve diş muayenesi, laboratuvar tetkik ve tahlilleri, cerrahi müdahaleler sadece 18 yaşına kadar sağlık yardımı kapsamında olacak.” Diş tedavisinin ne kadar pahalı olduğu ortada. Bu haktan sadece 18 yaşına kadar yararlanabilme, milyonlarca kişiyi özel muayenehanelere büyük paralar ödemeye zorlamak anlamına geliyor.

“Hekim tarafından görülen lüzum üzerine sigortalı yanında kalacak refakatçiye ait yatak ve yemek giderleri, hasta 18 yaşından büyük ise karşılanmayacak.” Yani, kaza ile hastaneye düşersek soyup soğana çevrileceğiz.

“Hekim ve diş hekimi muayenesi, ayakta tedavide verilen ilaçlar, ayakta tedavideki

ortez, protez, iyileştirme araç-gereç bedelleri için sigortalıdan katılım payı alınacak. Sigortalıdan gereksiz kullanımı caydırma ve benzeri kriterler dikkate alınarak, yüzde 0 ile 50 arasında değişen oranlarda katılım payı talep edilecek.”

“Sigortalı, sevk zinciri açısından ilk önce aile hekimine başvuracak. Aksi takdirde sağlık yardımından yararlanmayacak.” Hastanede çektiğimiz kuyruk ve işkence yetmezmiş gibi bir de sözde aile hekiminden onaylı sevk alarak hastaneye çıkabileceğiz.

“SGK, yüzde 5'ini sigortalıdan alınmak üzere her sigortalı için yüzde 12,5 oranında prim tahsilatı yapacak.”

Katılım payımız yetmezmiş gibi maaşlarımızdan yüksek prim kesintileri yapılmaya devam edilecek.

“Eğer sigortalı, hekim veya dış hekimize verilen önerilere uymaması yüzünden tedavi süresini uzatırsa, malul kalırsa veya malullük derecesini arttırırsa oluşacak ek masraflardan yüzde 50'sini cebinden ödemek zorunda kalacak”

Sözün kısası, hükümet, bu kanun taslağı ile sağlık hizmetlerini paralı hale getiriyor. Böylece özelleştirmeye de bir ön hazırlık yapıyor. Bu tasarımı ve SSK'nın özelleştirilmesini engellemek zorundayız. Emekçiler, hükümete geri adım attırabilecek güce sahipler. Eğer üretimden gelen gücümüzü kullanabilir ve saldırılara karşı kitlesele bir seferberliği gerçekleştirebilirsek bu yasayı geri çektirebiliriz. Bu yasayı ve tüm saldırıları geri püskürtebilmenin yolu genel grevden geçiyor. Bu zor bir görev ama imkansız değil...

Derya Deniz

SSK İlaç Fabrikası Satılmak İsteniyor

İstanbul Şişli Bomonti'de pek bilinmeyen, küçük ama çok önemli bir fabrika var: SSK İlaç fabrikası.

Bu fabrikada yaklaşık 20 çeşit ilaç üretiliyor. Üretilen 20 çeşit ilaç piyasa ortalamasından yüzde 159 daha ucuz.

Üstelik düşük teknoloji ile üretim yapıldığı halde. SSK fabrikasında ucuza üretilen ilaçlar, piyasada belli ilaçlarda dengeleme getiriyor.

SSK, Türkiye'nin yarısına sağlık hizmeti sunuyor ve sağlık hizmetlerinin en önemli bölümünü ilaç tüketimi oluşturuyor.

Hükümet SSK'yı özelleştirdiğinde SSK eczaneleri kapatılacak, Sosyal Güvenlik Kurumu'ndan yararlananlar ilaçlarını özel eczanelerden alacak.

Doğal olarak SSK ilaç fabrikasının piyasada rekabet şansı kalmayacak. Çünkü serbest piyasada eczacılar ve depocular var ve imalatçı fiyatlarına yüzde payı ilave edilerek fiyat yapıyor.

Pahalı ilaçlar, kâr paylarının yüksek olmasını sağlıyor. Eczacılar ve depocular bu nedenle ucuz ilaçları tercih etmiyorlar.

SSK ilaç fabrikasının ucuza ürettiği ilaçları satmak ilaç üreticilerinin ve satıcılarının işine gelmiyor bu yüzden ilaç sektörünün patronları ve her dönemin hükümetleri SSK ilaç fabrikasını kapatmak için çaba harcıyorlar.

SSK İlaç fabrikasının üretilen 2 ilacın piyasadaki eşdeğerleri ile arasındaki maliyet ve fiyat farklarına bir göz atalım:

Seskaljin TB, üretici firma **SSK**, satış fiyatı 410.000.TL, adet birim fiyatı 41.000.TL.

Novalgin TB, üretici firma **Aventis Pharma** satış fiyatı 1.650.000.TL, adet birim fiyatı 82.500TL. SSK'ya göre pahalılık oranı yüzde 101.

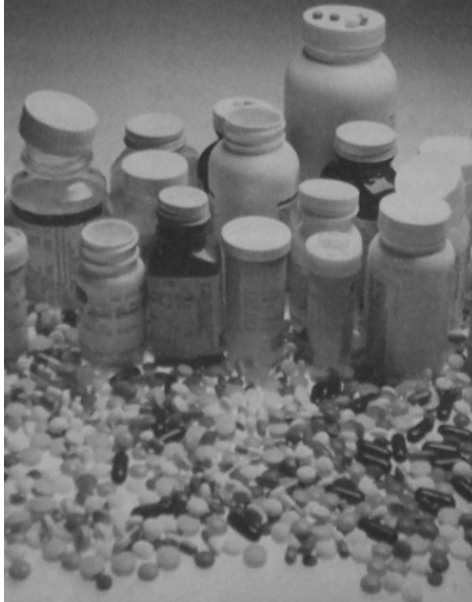
Vitabeks kapsül, üretici firma **SSK**, satış fiyatı 720.000.TL, adet birim fiyatı 48.000.TL.

Benexol 50 TB, üretici firma **Roche**, satış fiyatı 13.660.000.TL,

adet birim fiyatı 273.200.TL, SSK'ya göre pahalılık oranı yüzde 459.

Bugün istense ilaçlar çok ucuza üretilebilir ve halka dağıtılabılır. Ama patronlar ve onların hükümetleri sadece sermayenin daha da büyümesiyle ilgileniyorlar. Halkın sağlığı umurlarında bile değil.

Planlı bir ekonomide halkın sağlığı para konusu olmayacaktır. İşçi sınıfı iktidarı bunu sağlayacak kâr için değil, tüm toplumun yararı için üretim olacaktır.

Örneğin, yaşadığı tüm zorluklara, ambargoya rağmen Küba, planlı bir ekonomide tüm ilaçları düşük maliyetle üretmekte ve halkına dağıtmaktadır.

Bugün SSK adım adım özelleştiriliyor. Şişli Bomonti'de kurulu SSK ilaç fabrikası şimdilik üretimine devam ediyor. Ancak özelleştirmelere karşı bir mücadele olmazsa, yarını olmayacak...

Derya Deniz

Hükümet Sefalet Ücretini Açıkladı

AKP hükümeti 1 Ocak 2005 tarihinden itibaren geçerli olacak olan sefalet ücretini açıkladı. 16 yaşından büyük işçiler için net 350 milyon TL, 16 yaşından küçük işçiler için ise net 297 milyon TL olarak belirlendi.

asgari ücret ile prim esas kazanç alt sınırı arasındaki farkı hazine karşılayacak. Böylece patronlar 804 trilyon lira katkı sağlamış oldu.

Böylece bir yıl geçerli olacak olan asgari ücrete yüzde 10 zam yapıldı. Bu, işçilerin her geçen gün daha da yoksullaştığının göstergesidir. Asgari ücretin açıklandığı gün gecikmeden taksit ve dolmuşlara yüzde 15-16 zam yapıldı. Temel gıda maddelerine, akaryakıtta, elektriğe, suya, telefona zaten aylık zamlar uygulanıyor. Asgari ücretle geçinen işçi asgari ücrete yapılan zammı almadan, İETT otobüslerine ve minibüslere yüzde 10 zam yapıldı. Hükümet kaşıklıla verdiğini, kepçeyle geri alıyor.

1 Temmuz 2005'ten itibaren de SSK prim esas kazanç alt sınırı asgari ücrete eşitledi. Patronlar bu düzenlemeyle 738 trilyon lira kazanmış olacaklar. Söz konusu iki ayrı düzenleme sonucunda hükümet patronlara 1 katrilyon 542 trilyon lira katkı yaptı. Hükümet, babasının parasıymış gibi hazinedeki kaynağı patronlara peşkeş çekebiliyor. Oysa bu para işçi ve emekçilerin eline geçmeden kesilen vergilerle oluşmaktadır.

Ne hükümet ne de patronlar, sendikaların açıklamış olduğu açıklık sınırının 513 milyon TL., yoksulluk sınırının da 1 milyar 562 milyon TL. olduğunu dikkate almadılar. Hükümet patronların çıkarlarını gözetererek asgari ücretle çalışanlara **ölme, aç kal** seçeneğini sunuyor. Patronlar, tek başına iktidara gelen AKP hükümeti vasıtasıyla, işçilerin kazanılmış haklarına yönelik saldırılarına her geçen gün daha da pervasızca devam ediyorlar.

Bununla da yetinmeyen AKP hükümeti; en yüksek gelir vergisi oranını yüzde 45'ten yüzde 40'a indirmeyi, memlekete ve halkın yararına bir eylem olarak savunmaktadır. Böylece AKP hükümeti "**vergiyi tabana yayacak**" imiş. Sanki vergi vermeyenler tabandaki emekçiler gibi...

Asgari ücret tespit komisyonunda patronların ilk talebi, hükümetin asgari ücrette kendi paylarına düşen SSK primlerini ve vergileri düşürmesiydi. Buna karşılık, işçiler adına toplantılara katılan Türk-İş konfederasyonu, asgari ücretten vergilerin (brüt 65 milyon) muaf tutulmasını istedi. Çünkü asgari ücretli bir işçi zaten açlık sınırının altında bir ücretle yaşamaya çalışırken bir de vergi veriyor.

Hatırlanacağı üzere, AKP hükümetinin ilk icraatlarından biri "vergi barışı" adı altında patronların vergi borçlarını affetmekti. Buna rağmen patronların yüzde 60'ı vergi borçlarını ödemediler. Hükümet, açıkça **vergiyi, zenginden değil, emekçilerden, yoksul halktan almak istiyoruz** diyor. İşçi ve emekçiler, dayatılan düşük ücret, işsizlik, yoksulluk ve hayat pahalılığı yetmezmiş gibi, bir de yeni vergi düzenlemeleriyle karşı karşıya kalacaklar. Hükümet bir yandan patronların vergi borçlarını affederken, işçi ve emekçilere yeni vergiler yüklemek istiyor.

Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu (TİSK), yapılan toplantılarda "**işletmelere yük getirir**" diyerek zammın 30-40 milyon lirayı geçmemesini istiyordu. İstedığı de oldu. Patronların istekleri sadece zamla sınırlı değil. Ayrıca hükümetin aldığı karar doğrultusunda, Ocak-Haziran döneminde

Patronlara kolaylık sağlamakta sınır tanımayan hükümet, asgari ücrete yapılan zammın "ülkede ki ekonomik dengelere bağlı olduğunu" açıkladı. Hükümetin bankaları hortumlayanları bir kereliğine affa hazırlanması, SSK prim borçlarını

ödemeyen patronlara dokunmaması, kâr yaptığı halde özelleştirmelerle fabrikaların, SSK'nın vb... patronlara peşkeş çekilmesi ülke ekonomisinin dengelerini bozmuyor da, işçilere verilen yüzde 10 zam mı dengeleri bozuyor? Bu nasıl bir dengedir? Evet, bu sınıfsal bir dengedir. Patronlar ve hükümet bir taraf, işçi ve emekçiler bir taraftır. Hükümet, bütün kararları burjuva sınıfı için almakta ve uygulamaktadır.

Buna karşı işçilerin örgütü sendikaların başına çöreklenmiş sendika bürokratları ne yapıyorlar? Her yıl olduğu gibi bu yıl da, önerilen zam oranının düşük olduğunu söylemekten başka bir iş yapmadıkları ortada.

Geçen temmuz ayında asgari ücrete yapılan yüzde 5 zammı içlerine sindiremeyen Türk-İş'li sendikacılar, tepki olarak toplantıdan ayrılmışlar. Ne marifet! Bugün ise belirlenen yüzde 10 zamma muhalefet şerhi koyduklarını söyleyerek emekçilerin haklarını savunmuş gibi görünmeye çalışıyorlar. Sendikacılar bu tutumlarıyla, yaklaşık 4 milyon asgari ücretli işçi ve emekçinin koşullarıyla ne kadar ilgilendiklerini gösteriyorlar!

Oysa bugün açıklanan asgari ücret sadece asgari ücretle çalışanı değil, bütün çalışanları etkiliyor. Yıllık olarak belirlenen asgari ücrete yapılan zammı bahane edecek olan patronlar, "**biz devletten zengin miyiz?**" diyerek Ocak ayı zammını düşük tutmaya çalışacaklar.

Sonuç olarak, bugün patronların ve onların sözcüsü olan hükümetlerin, işçi ve emekçilere yönelik saldırılarının dozajını artırmalarının nedeni işçi sınıfının dağılık ve örgütsüz oluşudur.

Bizler insanca yaşamaya yetecek bir asgari ücret talep ediyoruz. Bu talep için çalıştığımız işyerlerinden başlayarak tüm ülkeye yayılan bir örgütlenme yaratmalıyız! (29.12.2004)

Şahin Yıldırım

İşsizlik ve Hayat Pahalılığı Katmerlenerek Artıyor

AKP, hükümete geldiğinde kitlelerden ülkeyi düze çıkarmak için zaman istemişti. Bu zamanı işçilere, emekçilere ve yoksul kitlelere yoğun bir şekilde kemer sıkma kararlarını uygulamakla geçiriyor. AKP'nin izlediği işçi düşmanı siyaset, ona oy veren işçi ve emekçiler tarafından fark edilmiştir. Çünkü AKP hükümeti de diğer burjuva hükümetler gibi, patronların çıkarlarını ben daha iyi temsil ederim yarıştı içindedir.

Özellikle büyük burjuvazi AB'ye üyelikle birlikte, Avrupa pazarına açılma hevesi içindedir. Hükümet de bu uğurda, sermaye için canını dişine takarak, diğer Avrupalı sermaye temsilcileriyle - hükümetlerle- pazarlıklar yapıyor. Hükümetin bugüne kadar yaptığı icraatlara baktığımızda, kimin hükümeti olduğunu anlamak o kadar da zor olmayacaktır.

Herkese Bir Konut Yalanı!

AKP hükümetinin "işsize iş, evsize ev, kimseyi mağdur etmeyeceğiz" yalanları her gün daha da ayyuka çıkıyor. Hükümetin son aldatmacası da yoksul kitlelerin bundan sonra ev sahibi olabileceği umudunu yaymak. Ama ev vermek için işçi ve emekçilere "bankadan kredi çek" diyorlar. Böylece emekçileri borçlandırarak yıllarca düzene esir etmeyi istiyorlar. Aynı zamanda bankalar kredi vermek için de belli koşullar arıyorlar. Örneğin, ev sahibi olmak isteyenlerden peşin 15 milyar lira isteniyor. Asgari ücretli bir işçiye bu krediyi kim verir ve bu evi nasıl alabilir? Hangi işçide 15 milyar lira var? Bu size mantıklı geliyor mu?

AB Yalanları...

Ülkede gündem, sadece AB'ymiş gibi televizyon kanalları buna yönelik tartışma programları düzenliyorlar. Türkiye AB'ye girer mi, girmez mi? Bu tartışmaları bir tarafa bırakacak olursak, hükümet ülkede yaşanan işsizliği, yoksulluğu, hayat pahalılığını, kapkaç olaylarını çözmek için çalışmak yerine, kitlelere çözüm olarak yoğun bir şekilde AB propagandası yapıyor.

Devlet İstatistik Enstitüsü'nün açıkladığı 2004 yılı 3. dönem Hane Halkı İşgücü İstatistikleri, hem hükümetin hem de boyalı basının bugüne kadar çizdiği pembe tablonun ne kadar içler acısı olduğunu ortaya koydu. Hükümete göre ekonomi çok iyi, büyüme var. Enflasyon tek haneli rakama düşmüş. Yeni Türk Lirası ile birlikte para değerlenecekmiş! Yoksa fiyatları yuvarlama adı altında gizli zam mı yapılacak?

Hükümetin Binbir Yalanları Bitmiyor!

Anketin açıklanmasından sonra, boyalı basının kalemşorları hemen anketin sonuçlarını değerlendiren yazılar yazmaya başladılar. Bu sonuçları iki kategoride ele alıyorlar. Birincisi, her gün artan işsizliği gizlemek için yıllık nüfus artışını bahane olarak gösteriyorlar. Bu köşe yazarlarına patronlar boşuna milyon dolarlarla maaş vermiyorlar. Çünkü bu yazarların görevi, var olan gerçeklikleri olabildiğince sulandırmak. Sulandıramıyorsan insanların anlayamayacağı bir dilde ve karma karışık rakamlarla çarpıtmaktır.

Bugün ülkenin ilk gündem maddesinin işsizlik olduğunu

bugün ki yaşadığımız bu hayat, yoksul kitlelerin kaderi değildir. Örneğin bu düzende bile çalışanları ücretleri aynı kalmak koşuluyla dört vardiya çalışma ve çalışma saatlerinin düşürülmesi talebi etrafında örgütleyebiliriz. Böylece işsizlere de iş olanakları yaratılmış olur. Evet, bu talep hayali bir talep değildir.

Bizler, bugün bu toplumu kendi çıkarları için barbarlığa iten sermaye düzenine karşıyız. Bütün güzellikleri yaratan işçi sınıfı olmasına rağmen, en kötü koşullarda yaşayan yine işçi sınıfının üyeleridir. Bizler yaşanılır bir toplumu yaratabiliriz. Ve toplumdaki bütün zenginlikleri eşit paylaşabiliriz. Planlı bir ekonomiyle bugün yaşadığımız işsizliği, yoksulluğu ve hayat pahalılığını çözebiliriz. Bunlar ne hayaldir, ne de imkânsız. Yeter ki işçi sınıfı, örgütlü bir mücadeleyle üretimden gelen gücünü kullanarak bu düzene karşı gelebilsin. Bu da ancak devrimci bir işçi partisi önderliğinde gerçekleşebilir. Yeter ki işçiler, emekçiler ve yoksul kitleler bunu istesin ve bunun için örgütlenip mücadele etsin. (29.12.2004)

Şahin Yıldırım

burjuvazi de gizlemiyor. Hükümet ve boyalı basın işsizliğin artış nedenlerini ortaya koymak yerine ki -işlerine gelmez- nedenlerini gizleyip işsizliğin 3 aylık dönemdeki artışını nüfusun artışıyla açıklamayı yeğliyorlar. Bu, var olan sorunu çarpıtmaktır, kitleleri yanıltmaktır.

Yoksulluğun ve işsizliğin artmasının sonuçlarını kapkaç, hırsızlık gibi olaylarının artmasıyla da görebiliriz. Ama en büyük hırsız patronlardır. Çünkü yüzyıllardır işçi ve emekçileri sömürerek alın terlerine el koymaktadırlar. Bundan büyük hırsızlık olur mu? Tüm bu olumsuzlukları yaratan bu düzenin kendisidir. Bu düzen yıkılmadıkça bu sorunların hiçbiri ortadan kalkamaz. Çünkü sorunların kaynağı bataklıktır, yani kapitalizmdir.

İkincisi “ekonomide büyüme var”, “büyüme işsizliğe çare olmuyor” diyorlar. Neden olmuyor? Evet, ekonomide bir büyümeden söz edebiliriz. Ama bu büyüme patronların kârlarındaki bir büyümedir. Eğer büyüme işsizliğe çözüm olmuyorsa, yeni iş alanları açılmamış demektir. Peki, büyüme nasıl olabilir? Çok basit, patronlar az işçiyle çok iş yaptırıyorlar ve işçileri uzun saatler boyunca baskı yoluyla çalıştırarak bu büyümeyi gerçekleştirebiliyorlar.

Bu anketin bir başka önemli sonucu da şudur. 70 milyon nüfusu olan ülkenin 22 milyonu bir işte çalışıyor. Ücret ve yevmiye olarak

çalışanların sayısı 11 milyon civarında. Ya geriye kalan nüfusun diğer yarısı nasıl ve hangi koşullarda yaşamını sürdürüyor? Her akşam evine düzenli bir ekmeğin parasıyla dönenlerin sayısının da 12–15 milyondan ibaret olduğunu açıklıyorlar. Bu daha vahim değil mi? **Son üç ay içinde 120 bin kişi daha işsizler ordusuna katılmış.** AKP, hükümete geldiği dönemde, 3 yıllık ekonomik programıyla 1,7 milyon kişiye iş bulmayı planladığını açıklamıştı. Ama her geçen gün işsizlik, yoksulluk ve hayat pahalılığı artmaktadır. Hükümet, ülkenin bu gerçekliğine rağmen kitlelere AB'ye üyelikle aldatmaya yönelik pembe tablolar çiziyor. Ama bu gidişatın artık pembe tablolarla açıklanabilir bir yanı kalmamıştır.

İşsizliği AKP ya da AB değil, işçi sınıfının mücadelesi çözer!

Sonuç olarak, işsizler ordusu, kapitalist üretim anarşisinin doğal bir sonucudur ve patronlar bu durumu çalışan işçiler üzerinde, bir tehdit unsuru olarak bilinçli olarak kullanmaktadırlar. Dolayısıyla bugün veya yarın hangi burjuva hükümet, “biz işsizliği çözeriz” derse yalan söyler. Çünkü işsizliği çözmek kapitalist sisteme karşı gelmektir. Dolayısıyla

Emek Hareketinden...

BEKO'da Toplu İşten Atma ve Taşeronlaştırmalara Son

BEKO, 30 Aralık Perşembe günü yaklaşık 500 işçi bazı bölümlerin kapatılması ve üretime bağlı olarak belirlenen 2005 yılı kadrosunda daha az işçiye ihtiyaç olduğu bahanesiyle işten atıldı. Boyahane bölümü ise taşeron devredildi. 150 civarında işçinin çalıştığı boyahane bölümü ise taşeron firma Alplas'a devredildi. Bu bölümde çalışan işçiler ise tazminatları verildikten sonra sendikadan istifa ettirilerek taşeron firmaya geçirildi.

Şu anda enjeksiyon, boyahane, modül, yemekhane, temizlik, depo, uzaktan kumanda ve garanti belgelerinin hazırlandığı bölüm taşeron devredilmiş durumda. Ayrıca Karma isimli taşeron firmanın elemanları da üretim içindeki değişik bölümlerde kadrolu işçilerle birlikte çalışıyor.

SEKA İşçisi İşten Atılmalarına Direniyor

Selüloz-İş Sendikasının İzmit SEKA fabrikası kapatılarak, arazisi ile

birlikte Büyükşehir Belediyesi'ne devrediliyor. Burada çalışan 734 işçinin 27 Ocak 2005 tarihinden itibaren işsiz kalacak bu saldırıya karşı başlatılan direniş bir süredir devam ediyor.

Eylemler Devam Ediyor

30 Aralık'ta imza kampanyası başlatıldı. Sanat Sokağı'nda açılan imza masasında bugüne kadar 20 binin üzerinde imza toplandı

söyleniyor. İşçilerin hedefi ise 250 bin imza. Aralık ayı sonunda yaklaşık 4000 kişinin katılımıyla gerçekleşen eylem 8 Ocak'ta daha büyük bir destek olarak devam etti. Yaklaşık 10 bin kişinin katıldığı mitingde SEKA işçileri, fabrikalarının kapatılmamakta kararlı olduklarını dile getirdiler. Miting için fabrika içinde bir araya gelen işçiler, eşlerini, çocuklarını ve komşularını da getirdiler. SEKA kapatılmaz bandanaları, önlük, döviz ve pankartlar taşıyan işçilere, fabrika dışında, Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş, Demiryol-İş ve TÜMTİS üyesi işçiler de katıldı.

"SEKA halkındır kapatılmaz, SEKA işçisi yalnız değildir, Ferman IMF'ninse fabrikalar bizim" sloganlarıyla Merkez Bankası'na yürüyüşe geçen işçiler burada diğer illerden gelen arkadaşlarıyla birleştiler. Türk-İş'e bağlı sendikaların yanı sıra DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş ve Lastik-İş üyeleri ile. Petrol-İş, Demiryol-İş, Yol-İş'in kitlesel katıldığı mitingde Zonguldak'tan gelen GMİS üyeleri de katıldı. Mitingde direnişteki Petrol-İş üyesi Jotun Sıvı Boya ve TÜMTİS üyesi Kargo Lider işçileri de direnişe destek verdi.

TEKSİF'te Büyük Grev Hazırlığı

Tekstil işkolunda yürütülen grup toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması

üzerine grev kararı alındı. Türkiye Tekstil, TEKSİF ile Türkiye Tekstil Sanayi İşverenleri Sendikası arasındaki 20. dönem görüşmelerinde, fazla mesailer, ikramiye, gıda yardımı ve tatil ücretleri gibi konularda patronların dayatmaları nedeniyle anlaşma sağlanamadı. TEKSİF, bunun üzerine, 22 bini aşkın işçinin çalıştığı ve aralarında Vakko, Altınyıldız, Levis, Akın Tekstil, Orta Anadolu Mensucat, Saray Halı, Mithat Giyim, Atlas Halıcılık, Aksu İplik, Bahariye gibi işyerlerinin de bulunduğu 56 işletmede greve gitme kararı aldı.

Birleşik Metal-İş'te Sendikasızlaştırma Çabaları

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Erciyes Çelik Boru Fabrikası'nda, aralarında temsilcilerin de bulunduğu 16 işçi fabrikanın içinde bulunduğu

Ekonomik nedenler ve sipariş azlığı gerekçeleriyle işten atıldı. Bunun bir yalan olduğu kısa bir süre içinde anlaşıldı. Çünkü aynı fabrikanın yöneticileri bu olayın hemen ardından. İŞKUR'dan işçi talebinde bulunduğu anlaşıldı. Bunun üzerine fabrikada eylem kararı alınarak direniş başlatıldı.

Öykü Tanır

Colin's-Loft İşçilerinin Mücadele Süreci Devam Ediyor

FABRİKALARDAN

Bizler, Colin's-Loft işçileri olarak, patronun vermek istediği düşük zammı, insanca yaşayabilmek için 12.08.2003 tarihinde kabul etmedik.

Ve hep birlikte 80 milyon zam talebini dile getirdik. Patron, işçilerin birlik olduğunu ve bu birliğin yapılan baskılara rağmen dağılmadığını gördü ve 13.08.2003 Salı günü işçilerin işe girmesine engel olmak için güvenlik görevlilerine ve polise barikat oluşturttu.

Hem işe dönmek hem de atılan arkadaşlarımızın işe alınması için tüm zorluklara rağmen 15 gün kapıda direndik. Daha sonra haklarımızı hukuki yollardan aramaya başladık ve 29 işçi için işe iade davası açıldı.

Mahkeme 2-4 ay içinde sonuçlandırması gereken davayı 9 ayda sonuçlandırdı. Sonuç olarak mahkeme işçilerin patrona karşı açmış olduğu davayı 25.06.2004 tarihinde reddetti.

Bunun üzerine patronun avukatı yargılama giderleri ve avukatlık ücretini almak için bizi icraya verdi.

Patronun avukatının kişi başına talep ettiği 300 milyon TL'ye icra masrafları da eklenince tutar 350 milyon lira civarında oluyor ve bu miktara gecikme durumunda devletin uygulamış olduğu yıllık yüzde 15 faiz uygulanıyor.

29 işçi için toplam meblağ çok yüksek olduğu ve bunu ödeyecek gücümüz olmadığı için bir dayanışma konseri düzenledik. Bu süreçte istenmeyen olaylarda gelişmedi değil.

Ama tüm olumsuzluklara rağmen, biz elimizden gelen tüm çabayla gerçekleştirdiğimiz konserin çok coşkulu ve moral verici bir ortam yarattığını düşünüyoruz.

Konser için satılan bilet 642 adetti. Bunun karşılığı ise 3 milyar 210 milyon TL yapıyor. Konser giderimiz ise 232 milyon TL'dir.

Bize karşı kampanya yürüten 3 işçinin toplanan paradan yararlanmaması gerektiğine oy birliğiyle karar verdik. Bir işçi mahkemedен feragat etti. Bir işçide kendi parasını ödedi. Geriye 24 işçi kalıyor. Toplanan para 24 işçi arasında eşit şekilde paylaştırıldı.

Sonuç olarak ödememiz gerek 10 milyar TL. iken elimizdeki para 3 milyar TL idi. Geriye kalan parayı bulmak ve ödemek bizler için çok zordu. Öncelikle icraya gidip **"taksitlendirme yoluyla ödeme yapabilir miyiz?"** dedik. Ve icrada bizlere 4 taksit yapma hakkımızın olduğunu söylediler. Ama bu taksitlerin yapılabilmesi için karşı tarafın avukatın onayı gerekiymiş! Peki bu nasıl bir haktır?

İşçilerin avukatı, karşı tarafın avukatıyla yaptığı görüşme ve pazarlık sonucunda ödenmesi gereken 10 milyar TL'yi 7,5 milyar TL'ye düşürdü. Ve bu miktarın 3 taksitle ödenmesini karşı taraf kabul etti.

İlk taksit olarak konserden toplamış olduğumuz 3 milyar TL'yi karşı tarafa vermek için avukatla birlikte 2 işçi de gitti. Burada da yapılan bir pazarlık sonucunda ödenmesi gereken 7,5 milyar TL. 6 milyara düşürüldü. İlk taksit olarak 3 milyar lira ödendi. Geriye kalan 3 milyar lira ise 2 taksite bölündü. Ve bunun karşılığında 2 taraf arasında bir protokol yapıldı.

Bir grup işçi

Fabrikalardan

İşyerlerinde Sorunlar Hep Aynı

Daha önce tekstil iş kolunda çalışıyordum. Burada belli haksızlıklara karşı mücadele ettik. Bu mücadeleden sonra uzun zaman işsiz kaldım. Sonra da bu işyerini buldum. Bu işyeri televizyon ve radyo içine trafo ve bobin üretimi yapıyor. Yaklaşık 75 işçi çalışıyor. İşe yeni başlayanlara iki ay sonra sigorta yapıyorlar. 350 milyon lira aylık ücret veriliyor.

Ücretlerin düşük olduğu fabrikada, ücretlerini biraz daha yükseltebilmek için işçilerin büyük bir kısmı mecburen fazla mesaiye kalıyor. Çalışma saatleri 08.00-17.30 arasında fakat neredeyse her akşam saat 21.00'e kadar mesai oluyor. Öğlen yemekleri 35 dakika ve bu süre içinde yemeği hızlı bir

şekilde yemek zorundayız. Yemeği bazen nasıl yediğimizi hatırlamıyoruz. Çay molaları ise 5 dakika.

Bu ağır çalışma temposundan dolayı işyerinde sık sık iş kazaları oluyor. Patron bu kazaları ufak gördüğü için önlem almıyor. İşyerinde iş hekimi yok. İşçileri özel hastaneye gönderiyorlar. Bunun nedeni işçilere değer vermeleri değil. Çünkü işçiyi sigorta hastanesine gönderirlerse sigortası olup olmadığı ortaya çıkacak. Sigortalıysa neden kaza geçirdiğine dair rapor tutulur. Bu yüzden patronun başı ağrıyacaktır.

Ayrıca servisimiz kendi keyfine göre bir güzergah belirlemiş ve o

güzergahtan gidiyor. Akşama kadar çalıştığımız için zaten canımız çıkıyor. Bir de evlerimize gitmek için onca yolu yürümek zorunda kalıyoruz. Oysa servisler işçileri evlerine bırakmak için vardır. Eğer bırakmayacaklarsa o zaman servisler ne işe yarıyorlar?

Bu sorunları her işyerinde benzer şekilde yaşıyoruz. Sessiz kaldığımız zaman patronlar daha da saldırganlaşarak var olan haklarımızı da elimizden almaya çalışıyorlar. Haklarımızı korumak ve yeni hakları elde etmek için birlik ve örgütlü olmaktan başka bir seçeneğimiz yok.

Bir metal işçisi

Her Gün İş Kazası

80 işçinin çalıştığı ve plastik poşet, kargo bandı ve ambalaj üretimi yapan bir işyerinden merhaba. İşyerinde iki vardiya olmak üzere 12 saat çalışıyoruz. Bu da haftada 60 saat yapıyor.

Yeni yasaya göre normal haftalık çalışma 45 saat. Biz 15 saat fazla çalışıyoruz. Ücretlerimizde bir fazlalık söz konusu değil.

İşçilere verilen ücretler ortalama 450 milyon liradan başlıyor. İşlerin yoğun olmasından cumartesi ve pazar günleri fazla mesaiye bırakıyoruz.

Böylece dinlenme olanağımız olmuyor. Dinlenememenin yanı sıra,

işin zor olması ve uzun saatler çalışmamız iş kazalarına neden oluyor.

En son gece vardiyasında çalışan bir işçi kolunu makineye kaptırdı. Eğer işçinin üzerinde kazak olmamış olsaydı, kesin kolu kopacaktı.

Makineye normal olarak güvenlik tedbiri alınması gerekiyordu. Ama patron, cebinden üç kuruş fazla para çıkacak diye tedbir almadı.

Ve sonuç; işçinin damarları ezildi, kolunun kopmasına ramak kaldı. İşçinin kolu kanlar içindeydi. Gece amiri orali bile olmadı. İşçiler, yaralı arkadaşları hemen hastaneye götür-

düler. İşçiye üç aylık izin verildi. Patronun işçiyi özel hastaneye götürmesinin nedeni işçinin şikayetçi olmasından korkmasıdır.

Patron şimdi kaza yapılan makineye güvelik önlemi aldı. Bu önlemi alması için bir işçinin kolunun kopması mı gerekiyor?

İşte patronların bizlere layık gördüğü değer budur. Patronlar üç kuruş daha fazla kâr edecekler diye sağlığımızı, hayatımızı onlara mı teslim edeceğiz? Yoksa daha güvenli bir çalışma ortamı için mücadele mi edeceğiz?

Bir plastik işçisi

Sendikalaşma Devam Ediyor, Patron da Harekete Geçti!

Fabrikada sendikalaşma süreci yavaş da olsa devam ediyor. Fabrika, üç şirketten oluştuğundan bazı bölümlerde çoğunluğu sağladık. Diğer bölümlerde üyelik çalışmaları devam ediyor. Hatta işçileri daha kolay üye yapabilmek için fabrikaya yakın bir yerde depo gibi bir yeri tuttuk. İşçileri akşam paydosta üye yapmaya götürüyoruz.

Ancak üyelik çalışmalarında bir yavaşlama oldu. Bunun nedeni, ocak ayı zammı ve patronun tehditkar konuşmalarıdır. Bu durum işçilerin çekinmesine neden oluyor. Bunun yanı sıra hiç gündemde olmayan zorunlu izinler başladı. 70-80 işçi bir haftalığına izne çıkarıldı. Ayın 25'inde verilmesi gereken avanslar verilmedi. Önceden yarım ikramiye veriliyordu. Sonra bu ikramiye çeyreğe düştü. Yeni yılda verilmesi gereken ikramiyeyi vermedikleri gibi, bir açıklama da yapmadılar. Patron bir konuşma yaptı; **“işler bozuk, daralmaya**

gidiyoruz. 3 ay maaşlarınızı vermeyebilirim, kendinizi ona göre ayarlayın” dedi. Bu konuşmanın ardından bazı işçiler, patronun başka bir ildeki fabrikasındaki işçilerin 2 aylık ücretlerini alamayınca şalterleri kapattığını ve bunun üzerine patronun 150 işçiyi işten çıkardığını konuşmaya başladılar.

Patronun zam döneminden önce böyle bir konuşma yapmasının birinci nedeni, zam vermemektir. İkinci nedeni ise, sendikalaşmaya karşı işçileri sindirmektir. Şu an fabrikada sancılı bir süreç yaşanıyor. Patron, 3 ay boyunca ücretlerimizi yarım yamalak vermeye kalkarsa nasıl geçineceğiz? Bu tehditle patron bizi **“yanlış bir yola girmeyin”** diye uyarıyor. Çünkü patronun bir şekilde sendikalaşmadan haberdar olduğunu düşünüyoruz.

Önce “daralmaya gidiyorum” dedi. 20 işçiyi işten çıkardı. Şimdi de

aynı gerekçeyle aylık ücretlerimizi 3 ay boyunca geciktireceğini söylüyor. Patronun maaşları rahatça ödeyecek parası var, ancak biz işçilerin en zayıf tarafı olan ücretler konusunda bizi sıkıştırarak korkutmaya ve sindirmeye çalışıyor. Çünkü işçilerin geçinebilmek için bu ücrete ihtiyaçları olduğunu patron da çok iyi biliyor.

İlk sendikalaşmaya başladığımızda sendikalaşmanın bu kadar zor olabileceğini bilmiyorduk. Böylesi bir çalışma için sabır, bilinç, irade, moral, uyanıklık ve daha önemlisi birlik ve hazırlık gerekiyor. Bundan sonra patronun planlı saldırısına karşı daha fazla birlik içinde hareket etmeliyiz. Bireysel davranışlarda bulunarak ancak kendimize zarar veririz. Zaten patronun da yapmak istediği bu. Bu oyuna gelmemeliyiz.

Bir grup tekstil işçisi

İşçiler Bir Araya Gelmenin Yollarını Bulmalı

Yılbaşından bir hafta önce işyerindeki arkadaşlarla bir araya gelerek kişi başına beş milyon lira topladık ve bir eğlence düzenledik. Temsilciler dahil 40'tan fazla işçi katıldı. Etkinlik güzel geçti. Uzun zamandır bir arada çalıştığımız arkadaşlarla işyerinin dışında da bir araya gelmek, güven ilişkilerini de geliştiriyor.

İşçiler arasında bu türden etkinliklerin yapılmasının, işçilerin daha fazla kaynaşmasını sağladığı için yararlı olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden yine bu gibi etkinlikler düzenlemeyi planlıyoruz.

İşçilerin düzenlemiş olduğu etkinliğe karşılık patron da boş durmadı. Müdürler, yılbaşı nedeniyle yemekhanede saat 12.00-14.00 arası eğlence düzenledi. Yemekhane süslenip balonlar asılmıştı. Dev ekranda slayt gösterisi izletildi, müzik dinletildi. Patron, slayt gösterisinde reklamını yapmayı da unutmadı. Bize İskoçya'daki işyerinden görüntüler izletti.

Aslında işçilerin sırtından kazandıkları paralarla işçilere eğlence düzenlediler. Bir de işçilerin düzenlemiş olduğu etkinliğe karşı

şu mesaj verilmek istendi; eğlence öyle olmaz, böyle olur. Patron sendikacıları da çağırdı. Müzik eşliğinde patronla sendikacılar karşılıklı göbek attılar. İşyerinde o kadar işçi atıldı, bir sendikacının yüzünü görmedik.

Sendikacıların bu tutumuna karşı işçiler, **“patron çağırıyor, hemen geliyorlar biz çağırdığımızda hep bahaneleri var”** diyerek tepki gösterdiler. Eğer işçiler birlik olup mücadele ederlerse ne sendika ağaları ne de patronlar karşımızda durabilir.

Bir tekstil işçisi

Performanslı Çalışmak İstemiyoruz!

600 işçinin çalıştığı bir tekstil fabrikasında çalışıyorum. İşyeri, dikim, ütü, paket, modelhane, kesimhane vb. bölümlerden oluşuyor.

İşyerindeki en temel sorun işyeri idaresi. Her gün işe başlar başlamaz günlük iş performans kartı dağıtılıyor. Bütün işçiler yaptıkları iş adetlerini bu karta yazmak zorundalar.

Paydosa doğru bu kartlar toplanıyor. Vermeyenler hakkında idare, tutanak tutuyor ya da işten atmakla tehdit ediyor.

Her gün performans kartları bilgisayarla takip ediliyor. Performansı düşük olan işçiler tespit ediliyor.

Müdürler ve ustalar, performansı düşük olan işçinin başına dikilerek baskı yapıyorlar. İdare, bu sistemle işçiler arasında rekabeti körükleyerek bizi birbirimizle yarıştırmaya çalışıyor.

Bu yüzden işçiler arasında diyalog ve dostluk yok denecek kadar az. Patron ise işçiler arasında rekabet yaratarak kârına kâr katıyor.

Patron kendi işi için her şeyi düşünerek takip ediyor. Ama hiçbir zaman işçilerin aylık ücretlerini zamanında vermiyor. Bazen 6-8 gün geç veriliyor. Eğer hafta sonlarına denk gelirse, bizim paramızı birkaç gün de bankada işletiyor.

Patron, işçileri birbirine düşüren ve bir araya gelmelerini engelleyen bir politika izliyor. Ancak bunun farkındayız. Biz örgütlü olmadığımız için patron istediği gibi davranabiliyor.

Bir tekstil işçisi

Patron Gösteriş Peşinde

Çalıştığımız işyerinin Güneşli bölgesinde de bir işletmesi var. Patron, işçileri bazen o işyerine götürüp çalıştırıyor.

Patron, ayrıca insan kaynakları müdürlüğünü de kendisi yapıyor. İşe aldığı işçilerle doğrudan kendisi ilgileniyor.

Bazen aramıza girerek işçileri tanımaya çalışıyor. İşçilerin iş adetlerinin artmasını sağlamak için işçilerin sırtını sıvazlıyor. Ama işçileri asgari ücretle işbaşı yaptırıyor.

Patron güya işçilere sabah kahvaltı veriyor.

Kahvaltıda çeyrek ekmek arası 3-4 zeytin ya da bir parça peynir veriyor. Bunun adı da kahvaltı oluyor.

Yemekler üç çeşit veriliyor. Ayrıca bir de kütüphane bulunuyor. Kitaplar yırtık ve dağınık. Patron böylece işçilere kültürel bir hizmette yapmış oluyor!

Patron, işçilerin gözünü boyamak için bazen de eğlence düzenliyor.

İşçilerin bir kısmı patronun yaptıklarının ne anlama geldiğini biliyorlar.

Bu yüzden tepkililer ve katılmıyorlar.

Patron kendi etrafındaki birkaç yalaka işçiyle birlikte eğlenip boy boy resimler çektiriyor. Bu resimleri işyerine astırıp gelen müşterilerin görmesini sağlıyor.

Duvara asılı resimleri görenler bu patronun işçileriyle ne güzel geçindiğini düşünecektir. Ama gerçek öyle değil.

Her işyerinde olduğu gibi baskı ve sömürü burada da sürüyor, biz örgütsüz olduğumuz sürece de sürmeye devam edecek.

Bir tekstil işçisi

Zam Ayında İşten Çıkarmalar Başladı

Ocak ayında zamlı çalışıyoruz. Normalde altı ayda bir zam yapması gerekirken patron, keyfi geldiğinde zam veriyor. Böylece iki yıldır zamları altı ayda bir vermesi gerekirken yılda bir vermeye başladı.

Bununla da yetinmeyen patron işçi çıkarmaya başladı. Özellikle de eski işçileri. Patronun yan yana iki fabrikası var. Ve bu iki fabrikadan da işçi çıkarıyor. Bizim çalıştığımız işyerinde **“performansınız iyi değil”** ve **“kendinizi işe veremiyorsunuz”** gibi bahanelerle işçi arkadaşlarımızın işine son verildi. Yani uygulamaya konan yeni iş yasasına uygun nedenler.

Üstelik çıkarılan işçilerin tazminatları düşük hesaplanıyor. Atılan işçiler muhasebe bilgileri olmadığı için patronun vermiş olduğu düşük tazminatı kabul ediyorlar.

En azından kendimiz de tazminatlarımızı hesaplatmalıyız. Patronun ikinci fabrikasında ise 15-20 işçinin çıkarıldığını duyduk. Büyük bir ihtimalle bu işçilerin de işten atılma gerekçesi aynı.

Yeni iş yasası uygulanmaya başlandı

Patron, bir yandan eski işçileri işten çıkarırken, yerlerine yeni işçiler alacak ve bu işçilere yeni iş yasasına uygun olarak bir sözleşme yapacak. Böylece yeni işçilerin işyerinde uzun seneler çalışması mümkün olmayacak. Patron da tazminat ödemekten kurtulmuş olacak.

Patron siparişler arttığında günlük işçi çağırıyor. Ve bu işçiler günlük çalıştırdığı için ne sigorta primleri ödeniyor ne yıllık izin hakları oluyor ne de kıdem tazminat hakkı elde

edebiliyorlar. Bu da patron için çok cazip, çünkü cebinden az para çıkıyor.

Patron bu uygulamayı gittikçe yaygınlaştırıyor. Eğer bizler kendi iş güvencemizi birlik olup korumazsak patronun keyfi davranışları devam edecektir.

Yeni makineler geliyor

Patron işçilerin hakkını vermeyerek yeni makinelerin siparişini verdi. Bu makinelerin bir tanesinin fiyatı 40 milyar liradır. Yaz ayında iki adet alındı. Şimdi bir adet daha gelecek. Bunun fiyatı diğerlerine oranla biraz daha pahalı. Patron işçilere düşük zam vermeyi planlarken pahalı makineleri alabiliyor. Demek ki parası var. O zaman hakkımız olan zammı istemeliyiz.

Bir tekstil işçisi

Sömürü Her Yerde Aynı

Ben, daha önceden tekstilde çalışan bir emekçi idim. Çok fazla sömürüldüğümüzü fark edip hakkımızı aradığımızda patron bizi işten attı.

Daha sonra bir kablo fabrikasına girdiğimde daha rahat çalışacağımızı umuyordum.

Ama böyle olmadığını gördüm.

Patron kullandığı makinelerde az işçi ile çok üretim yaptırıyor.

Şimdi de patronun makineleri yenileyeceğini ve yeni bir fabrikanın açılacağını duydum.

Aldığımız ücret ise asgari ücretten bile düşük: 310 milyon lira. Üstelik sigortamız ve hiçbir sosyal hakkımız yok.

Ben, bu zulmün sadece tekstilde olduğunu düşünmüş ve kurtulacağımı sanmıştım.

Oysa bu zulüm Türkiye'nin her fabrikasında aynı.

Bunun çaresi birlik, beraberlik ve örgütlülük.

Bir plastik işçisi

Cezaevleri

Burjuva Düzenin Aynası

Burjuva devlet, 19 Aralık 2000 yılında “şefkat operasyonu” adı altında devrimci siyasi tutsaklara yönelik 20 cezaevine birden binlerce polis ve jandarmayla birlikte operasyon düzenlemiştir. Yapılan bu operasyon bugüne kadar ki en kanlı cezaevi operasyonudur. Burjuva devlet bu olayların ardından dört gün içinde F tipi cezaevlerinin açılışını yaptı.

Dört yıldır tecride karşı başlatılan ölüm oruçlarında içeride ve dışarıda 117 siyasi devrimci tutsak hayatını yitirdi. Bir çoğu da sakat kaldı. Burjuva devlet bugün halen cezaevlerinde işkence, tecrit ve

önemiyor görünmelerine rağmen, katılım çok düşüktü. Siyasi grupların kendi düzenledikleri etkinliklere kattığı kitlelerin dörtte biri mitingde yoktu.

Mitingin tertip komitesinin içinde bazı sendika şubelerinin adı olmasına rağmen, sendikaların katılımı yoktu. Mitinge polis müdahale etmediği için herhangi bir olay çıkmadı.

Burjuva devletin ve kurumlarının cezaevlerindeki devrimci tutsaklara uygulamış olduğu tecridi ve baskıları kınıyoruz. Ancak bizce cezaevinden çıkmış bir siyasi tutsağın –çok özel koşul ve

nedenler dışında- dışarıda da öncelikle açlık grev yapmayı tercih etmesi doğru bir politik yaklaşım değildir. Çünkü bu eylem tarzı, bizce, dört duvar arasında kalmış bir tutsağın -yine çok özel koşullar altında- yapabileceği politik bir eylem biçimi

Bugün burjuvazi, toplumun çoğunluğunu oluşturan işçilere, emekçilere ve yoksul kitlelere saldırmaktadır. Bu saldırılara ciddi bir karşı koyuş gerçekleşmediği için devlet daha rahat ve pervazsızca devrimci tutsaklara saldırabiliyor.

Bugün saldırıları durdurabilmenin tek yolu bu kitleleri bilinçlendirip sorunlarına sahip çıkabilecekleri bir düzeye getirmektir. Bunun için örgütlenmelerimizi sadece cezaevlerine veya ölüm oruçlarına hapsetmemeliyiz. (05.01.2005)

Nergis Çayır

baskı uygulamalarını devam ettiriyor.

Yeni Ceza İnfaz Yasası meclisten geçti. Bu yasa bugüne kadar uygulanan baskıları, şiddeti ve işkenceleri meşrulaştırıyor. Tecridi ve izolasyonu daha da ağırlaştırıyor. Disiplin yönetmeliği adı altında, yüksek sesle konuşmaktan, sessiz kalmaya kadar bir çok davranışı suç sayıyor. Ayrıca tutsakları zorunlu çalıştırmayı da içeriyor.

35 sivil toplum örgütü, 19 Aralık 2004 tarihinde Kadıköy’de bir miting düzenlendi. Mitinge bine yakın katılım oldu. Bugünkü siyasi grupların çoğunluğunun cezaevleri ve açlık grev gibi eylemleri

olmalıdır.

Bir başka sorun ise, siyasi grupların açlık grevine katılmayan ya da bir dönemine katılan ama sonra devam ettirmeyen yoldaşlarını hain ilan etmeleri ve hatta cezalandırılmalarıdır. Bu gibi tutumlar olsa olsa devrimci fikirlere zarar verir. Bu tip yöntemlerin sonucunda sosyalizmin yara aldığı, devrimcilerin işçi ve emekçi kitlelerin gözünde -burjuvazinin karşı propagandasıyla birlikte- destek ve inandırıcılığını yitirdiği de ortadadır.

Ukrayna Gerçeği

Yani iki emperyalist ülkenin pastadan pay alma rekabeti söz konusu.

Adaylardan Yanukoviç, 2002'de Ukrayna'ya başbakan olmuş, ancak yolsuzluğa ve mafyaya batmış yönetimlere karşı halkın öfkesinin daha da arttığı bu süreçte, buna dair ciddi anlamda hiçbir çabası olmamıştır.

Yuşçenko ise 1993 yılında başbakan Kuçma döneminde Merkez Bankası'nın başına getirilmiş, bir müddet sonra da görevinden alınmış, o da çareyi sağa kaymada bulmuş bir aday.

ABD, seçim süreci boyunca muhalefete milyar dolarlar akıtmış ve kamuoyunu çeşitli anketlerle yönlendirme de hiçbir sakınca görmemiştir.

"Burjuva demokrasisi" olarak bildiğimiz kapitalist egemenlik biçiminin özünde, Ukrayna örneğinde de görüldüğü üzere kendi yasa ve düzenlemelerini bile işine gelmediğinde bütünüyle çiğnemekte tereddüt etmemek yattıyor.

Tıpkı Afganistan'da ülkede yaşanan karmaşadan dolayı pek çok kişinin seçimlere katılma imkanı bulamadığı halde seçim sonuçlarının aynı ABD tarafından kabul edilmesi gibi. Tıpkı son süreçte Irak'ta sadece işgal güçleri tarafından denetlenen parti ve adayların katılabildiği seçimlerin gerçekleşmesinin hedeflenmesi gibi.

Emperyalizmin gerçek yüzünü teşhir etmek, burjuva devletinin "demokratik" görünüşünün tamamıyla iki yüzlü olduğunu bilmek, en vahşi halinin ise emekçilerin, halkın kendi haklarına sahip çıkmaya çalıştığı anda olduğunu bilerek mücadele etmek önümüzdeki en önemli görevdir.

Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!

Mavi Mayıs

Ukrayna'da 21 Kasım 2004'de yapılan seçimlerde Yanukoviç'in yüzde 46'ya karşı yüzde 49 oyla kazandığı seçim sonrası Yuşçenko taraftarları, "seçimlerde hile var!" sloganıyla sokaklara döküldüler.

Bir tarafta batı tarafından desteklenen Yuşçenko, diğer tarafta Rusya tarafından desteklenen Yanukoviç arasında yaşanan çekişme 27 Aralık 2004'de seçimlerin tekrarlanması kararıyla bir süreliğine askıya alındı.

Peki burjuva demokrasisi ve sosyal demokrat maske altında gerçekleştirilmeye çalışılan Ukrayna seçimlerinin gerçek hikayesi nedir?

Ukrayna, geniş bir tarım ve endüstri ülkesi olmasının yanı sıra, petrol ve gaz rezervlerine köprü durumunda. Ayrıca jeopolitik konumu gereği petrol ithal eden Orta ve Kuzey Avrupa devletlerine de komşu bir ülke.

Kârlı bir pazar olmasının yanı sıra petrol ve gaz taşıma güzergahında kilit bir noktada bulunması işahları kabartıyor.

ABD için olduğu kadar Rusya içinde Avrupa ve Asya'ya yayılabilme ve güçlü emperyalist devlet olma özelliklerini perçinlemeleri için bir domino taşı.

Baştarafı 20. sayfada

1903'te Sosyal Demokrat İşçi Partisi, Bolşevikler (Çoğunluk) ve Menşevikler (Azınlık) diye ayrılır. 1903'te Bolşevik Partisi'ni kurar. Birinci Dünya Savaşı'nda Lenin Galiçya'dadır. Faaliyetlerinden dolayı gözaltına alınır ve ardından İsveç'e geçer. 1917'ye kadar orada kalır. Ekim 1917'de gerçekleşen işçi devrimine önderlik eder. 1919'da Komünist Enternasyonal'i kurar. 1922'ye kadar Sovyet hükümetinin başkanıdır. 1922'de hükümet içerisinde aktif çalışmasını engelleyen bir felç geçirir. 1922-1923 arasında Komünist Partisi'nin ve Sovyetlerin bürokratikleşmesine karşı son yazılarını yazar. 21 Ocak 1924'de hayata ve kavgaya veda eder. Ölümünün ardından, 22 Ocak 1924'te Tiflis Tren istasyonunda Troçki şunları söyleyecektir: **"Acı, üzüntü ve keder saflarımızı ve kalplerimizi birleştiriyor; yeni mücadeleler için daha güçlü kenetleniyoruz. Yoldaşlar, kardeşler artık Lenin bizlerle değil. Elvada İlyich! Elvada Önder!"**

Lenin'in Mirası

Lenin, kendisinden sonraki devrimci kuşaklara ve işçi sınıfına muazzam bir deneyim ve teorik birikim bırakmıştır. Bu birikimin güncelliği, Leninizmi hala bir devrimci rehber olarak işçi sınıfının mücadelesinde yaşamasının nedenidir. Lenin'in mirası ana hatlarıyla şunlardır:

Lenin'in devrimci yöntemi **sınıf temellidir** ve sınıfa karşı sınıf şiarıyla, işçi sınıfının iktidarı için mücadele eder. Yani, Leninizmi savunmak işçi sınıfı devrimciliğini savunmaktır.

Lenin, sosyalizme geçmeden önce, proletaryanın burjuva azınlık üzerinde devrimci bir diktatörlük uygulayacağı bir işçi devletinin zorunluluğunun bilincindedir. Lenin, **proletarya diktatörlüğünü** tüm reformistlere karşı savunur ve şöyle söyler: **"Bir Marksist sınıf mücadelesinin kabulünü proletarya diktatörlüğünün kabulüne kadar genişleten kişidir..."**(2)

Sosyalizmin inşası için devrimin tek bir ülkede kalmaması ve tüm

dünyaya yayılması gerektiğini savunur: **"Sosyalizmin tek bir ülkede nihai zaferi olanaksızdır. Bizim Sovyet iktidarını destekleyen işçi ve köylü birliğimiz bütün dünya ordusunun birliklerinden yalnızca biridir"**(3)

Kapitalizmin son aşaması olan **emperyalizmi** tanımlar. Lenin, **tekellerin kapitalist sistemin kriz eğilimlerini arttırdığını söyler ve şirketlerin plansız üretimi sonucunda ortaya çıkan üretim anarşisinin yarattığı kaosa dikkati çeker. Lenin, emperyalizmi tanımlarken, çok sayıda ülkeyi kontrol eden bir avuç süpergüç, "rantçı devletlerin" yönlendirdiği parçalanma,**

asalaklık eğilimi, eşi görülmemiş büyüklükte sosyal eşitsizlikler, üretimde ve sermayede görülen yoğunlaşma (banka sermayesi ile sanayi sermayesinin birleşerek mali sermayeyi oluşturması), sermaye ihracı, dünyayı arasında bölüşen uluslararası kapitalist birlikler, en büyük kapitalist güçlerce dünya topraklarının paylaşılması gibi ayırt edici özellikleri olduğunu aktarır.

Lenin **ulusal soruna** da özel bir önem verir. Ona göre, dünya nüfusunun ezici çoğunluğu, çok küçük bir azınlık oluşturan en zengin ve en ileri kapitalist ülkeler tarafından mali açıdan birer sömürge olarak köleleştirilmiştir. Bu köleleştirme kaçınılmaz olarak ayaklanmaları ve kurtuluş savaşlarını teşvik eder. Lenin, batıdaki proleter devrimlerle, ulusal kurtuluş hareketleri arasında bağ kurmayı

hedefler. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunur. (*Ulusal sorun üzerine tezlerden*)

Lenin'in Marksizm'e en önemli katkılarından biri de Leninist örgüttür. İşçi sınıfının en mücadeleci unsurlarını kendi içinde toplayan, demokratik merkezîyetçi bir örgüt modelidir. Profesyonel devrimciler örgütü Leninist örgütün önemli özelliklerinden biridir. "Ne Yapmalı" kitabı içerisinde yer alan *"Ekonomistlerin Amatörlüğü ve Devrimciler Örgütü"* makalesinde bu örgütü şöyle açıklar: **"...İşçilerin örgütü ilk olarak, sendikal bir örgüt olmalıdır; ikinci olarak, mümkün olduğunca kapsamlı olmalıdır; üçüncü olarak, mümkün olduğunca az konspiratif (gizli) olmalıdır. (Burada ve ileride sadece otokratik Rusya'dan söz ediyorum). Buna karşılık devrimciler örgütü, her şeyden önce ve esas olarak, mesleği devrimci faaliyet olan (devrimciler örgütünden de zaten bu nedenle söz ediyor ve devrimci sosyal demokratları kastediyorum) kişileri kapsmalıdır. Böyle bir örgütün üyelerinin bu ortak özellik karşısında, birinin ya da diğerinin mesleği arasındaki farklar bir yana, işçiler ve aydınlar arasındaki her türlü fark tamamen ortadan kalkmalıdır. Bu örgüt pek geniş tutulmamalı ve mümkün olduğunca konspiratif olmalıdır."** (4)

Şöyle devam eder: **"Daha önce birkaç kez vurguladığım gibi örgüt ile ilgili olarak "akıllılar" sözcüğünden anlaşılan profesyonel devrimcilerdir, işçiler veya öğrenciler arasından gelmeleri hiç önemli değil: 1.Sürekliliği sağlayan istikrarlı bir önder örgütü olmadan hiçbir devrimci hareket varlığını sürdüremez; 2.Hareketin temelini oluşturan ve harekete katılan, mücadeleye kendiliğinden çekilen kitleler ne kadar geniş olursa, böyle bir örgüte duyulan gereksinim o kadar acil bir hal alır ve bu örgüt o ölçüde sağlam olmak zorundadır (Çünkü her türlü demagogun kitlelerin geri kesimlerini peşlerinden sürüklemesi o kadar kolay olacaktır);**

3.Böyle bir örgüt, esas olarak devrimci faaliyeti meslek edinmiş insanlardan oluşmalıdır; 4.Otokratik bir ülkede böyle bir örgüte üyeliği, ancak meslekten devrimciler, siyasi polise karşı mücadele sanatında profesyonelce eğitilmiş insanlar üye olabilecek şekilde ne kadar çok sınırlarsak örgütün ele geçirilmesi o kadar zor olacaktır; 5.Gerek işçi sınıfında gerek diğer toplumsal sınıflardan, harekete katılma ve içinde aktif olarak çalışma imkanına sahip olacak kişilerin çevresi de o kadar geniş olacaktır.”(5)

Kuşkusuz Lenin'in Marksizm'e katkılarını daha da çoğaltabiliriz ancak özetlediğimiz başlıklar temel politik görüşlerini ifade etmek açısından yeterlidir. Günümüzde birçok devrimci grup, birey artık Leninizmi terk etmekte ve hatta Leninizmi Stalinizme indirgemeye kadar gitmektedir. Reformist, sol liberal, Stalinist (hatta geçmişte Troçkist olan bazı çevreler del!) bugün Lenin'in mirasını terk ediyorlar. Yani Leninist partiyi, enternasyonal, işçi sınıfı devrimciliğini, proletarya diktatörlüğünü reddediyorlar.

Bu örgütsel politik likidasyona sürüklenenlerle yolumuzun aynı olmadığı açık. Bolşevik-Leninist mirası terk edenler işçi sınıfının mücadelesine zarar vermektedirler. Böylesi anlayışlara karşı Troçki'den bu yana devam eden mücadeleyi sürdürmeye devam edeceğiz. Bizce, Leninizm hala günceldir. **“Lenin'in yöntemini ve eylemini kendilerine referans alanlar, devrimci bir örgütün ve önderliğin işçi sınıfının mücadelesinin dışında hiçbir yerde yetişmeyeceğini bilmek durumundadır. Devrimci bir parti ve önderlik kendi programını işçi sınıfına taşıyabildiği oranda başarılı olabilir... Sınıf mücadelesinin bir savaş olduğunu ve bu gerçeğin kitaplardan değil, bizzat mücadelenin içinde edinilecek deneyimlerden kazanılacağını Türkiye'de Leninist-Troçkistler olarak öğrenmek zorundayız. Dersimiz Lenin'dir ve Lenin budur, başka bir şey değil; işçi hareketi içinde**

güçlenmek ve devrimci partiyi ve önderliği enternasyonal temelde inşa etmek”(6)

İşçi sınıfının devrimci önderi Lenin'le ilgili yazımızı yoldaşı ve eşi Krupskaya'nın sözleriyle bitirmek istiyoruz: **“...Önderler mücadele içinde doğarlar, mücadele içinde olgunlaşırlar, güçlerini mücadeleden alırlar. Göçmenlik yıllarının Lenin'e ilişkin anıları; yaşamına ilişkin küçük ayrıntıları, o dönemde yürüttüğü mücadele ile birleştirmeksizin yazılamaz.**

Dokuz yıl süren ikinci göçmenlik döneminde Lenin hep aynı Lenin olarak kalmıştır. Eskiden olduğu gibi çok ve sistemli çalıştı, en küçük ayrıntıyı dikkatle gözlemledi, bütün olup bitenler arasında bağlantı kurdu, ne kadar acı olursa olsun, korkusuzca gerçeklerin gözünün içine bakmayı bildi. Her zaman olduğu gibi her türlü baskı ve sömürüden nefret etti, kendisini proletaryanın davasına, emekçilerin davasına adadı, her zamanki gibi, onların çıkarlarının yürekten savunucusu oldu, bütün yaşamını bu davanın çıkarlarına tabi kıldı. Bütün bunlar kendiliğinden oldu. Lenin başka türlü yaşayamazdı.

Eskiden olduğu gibi her türlü oportünizme ve her türlü tornistana, kazanılmış bir

mevzinin elden çıkarılmasına karşı coşku ve şiddetle mücadele etti. Eskiden olduğu gibi, harekete engel olduklarını gördüğü en yakın dostlarıyla ilişkisini gözünü kırpmadan kopardı. Öte yandan dava için gerekliyse dünkü hasımlarına karşı mütevazı ve dostça davranmayı bildi. Eskiden olduğu gibi, söyleyeceklerini açık ve doğrudan söyledi. Doğayı, baharda ormanları, dağ yollarını, gölleri, büyük kentlerin gürültüsünü, işçi kitlelerini, yoldaşları, hareketi, mücadeleyi, bütün çeşitliliğiyle yaşamı eskisi gibi sevdi. Lenin hep aynı Lenin'di...”(7)

Fuat Karan

(1)Lenin'in hayatı hakkında daha detaylı bilgi için, “Lenin Internet Archiv”e ve “Lenin Biographical Archive”den, Tony Cliff'in “Lenin” kitaplarından ve eşi Krupskaya'nın kaleme aldığı “Lenin'den Anılar” kitabından yararlanılabilir)

(2)Selected Works, Moskova 1962, cilt 25 syf.412 (Devlet ve Devrim Kitabının içerisinde)

(3)Selected works, Moskova 1962, cilt 26, syf. 470

(4)Lenin, Ne Yapmalı, Aralık 1993, Inter Yayınları, syf.120

(5)Lenin, Ne Yapmalı, Aralık 1993, Inter Yayınları, syf. 133)

(6)İşçi Cephesi, sayı 5, Şubat 2004

(7)N. Krupskaya, Lenin'den Anılar, İnter Yayınları, 2. Basım, Temmuz 1990, syf.13

İşçi Sınıfının Mücadelesine Adanmış Bir Ömür

Vladimir Ilyich Ulyanov, Lenin

(1870-1924)

Bolşevik partisinin ve III. Enternasyonal'in kurucusu, Ekim Devrimi'nin ve ilk işçi devletinin lideri, işçi sınıfının büyük devrimci önderi Lenin, bundan tam 81 yıl önce hayata ve işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesine veda etti. Onun hayatını adadığı Sovyetler Birliği de artık yok. Ama kapitalist sömürü devam ediyor, emperyalist savaşlar, işgaller devam ediyor. Mücadele de devam ediyor. Belki bugün Lenin yok, ama Leninizm, devrimci

devrimci grupların içine girer. 1895'de derimci gruplarla, özellikle de Emeğin Kurtuluşu grubuyla tanışmak için yoldaşlarının aracılığıyla Avrupa'ya gider. İsviçre, Fransa ve Almanya'da kalır, çok sayıda Marksist kitapla Rusya'ya geri döner. Dönüşünde Martov'la birlikte, Petrograd'da bulunan Marksist çevreleri birleştirerek, İşçi Sınıfının Kurtuluşu için Mücadele Birliği'ni kurar. Grup grevleri destekler, Marksist

bir rehber olarak yaşamaya ve işçi sınıfının devrimci mücadelesine yol göstermeye devam ediyor.

Lenin'in hayatı

Lenin'in hayatını ve mücadelesini elbette bu kısa yazının sınırları içerisinde sığdırmak mümkün değil(1), ancak kısaca hatırlamakta yarar var. 1870'de doğan Lenin, abisinin de etkisiyle genç yaşlarında devrimci fikirlerle tanışır. Abisi, Çar III. Alexander'a suikast girişiminden dolayı 1887'de asılır.

Lenin, Kazan ve St. Petersburg üniversitelerinde hukuk okur; fakat siyasi nedenlerden mesleğini yapamaz. 1893'de Petersburg'a gelir. Plekhanov vasıtasıyla

yayınları dağıtır ve işçi eğitim grupları oluşturur. Bu dönemde eşi Nadezhda Krupskaya ile tanışır. 8 Aralık 1895'de yoldaşlarıyla birlikte tutuklanır. 15 ay ceza alır. Cezası bitmesine rağmen içeride yazmaya devam ettiği ve örgütlenme faaliyetlerini sürdürdüğü için 3 yıl daha ceza alır. Cezasını çekmesi için Sibiryaya sürgün edilir. Aynı dönemde devrimci faaliyetlerinden dolayı Krupskaya'da sürgün edilir ve birlikte devrimci faaliyetlerini Sibiryada sürdürürler.

Sürgünün ardından Münih'e göçer. Burada 1898'deki polis operasyonu ardından dağılan Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ni bir araya getirmek için Iskra'yı çıkarmaya başlar.

Devamı 18. sayfada